

[Ole Bjørn Kraft.]

folk, man kalder neutrale, i de andre verdensdele ligesom er rykket vesten noget nærmere efter i de senere måneder at have lært den kommunistiske verdenspolitik at kende, både den, der gav sig udtryk ved topmødet og den, der kom til udtryk bl. a. i Tibet. De sidste udtalelser af Indiens ministerpræsident, Nehru, og Den forenede arabiske Republiks leder, Nasser, tyder i høj grad i denne retning.

Hvad må konsekvensen være for den vestlige verden? Ja, vi har her i Danmark naturligvis meget lidt indflydelse på det, men vi har vel lov til at gøre nogle tanker gældende. Jeg kan ikke se andet, end at det, vi her har oplevet, må føre til en gennemgang af vestens hele stilling. Vi kan ikke regne med den kolde krigs ophør. Vi må regne med, at den kolde krig i yrieligheden er et fast element i den sovjetrussiske politik, som de ikke vil opgive. Det er blevet sagt fra mange sider og understreget så ofte, at jeg synes, det nu må stå så klart, at yderligere begrundelse ikke er nødvendig. Man behøver også blot at læse de taler, som Khrustjov holdt i Vladivostok og i Novo Sibirsk efter sin hjemkomst fra Amerika efter at have besøgt Kina, eller hvad de ledende sovjetrussiske ideologer siger om den ting, for at se, at man agter at føre kampen videre med alle til rådighed stående midler. Den kolde krig er et fast element i sovjetrussisk politik, den vil blive ført inden for staterne og mellem staterne med det mål, som er åbent udtalt, nemlig at søge at komme til at beherske verden.

Hvis jeg skulle give udtryk for en bedømmelse af stillingen, tror jeg, man må sige, at allerede nu, så kort tid efter Parismødets sammenbrud, er situationen en helt anden i verden end før topmødet. Det er en helt ny situation, i hvilken man kan vente nye fremstød efter den kendte recept: snart varme, snart kulde. Vi bør blot ikke lade os forvirre i fremtiden, når den charmerende side kommer frem. Jeg tror ikke, der hører megen spådomsgave til at forudse, at topmøder i den gamle forstand aldrig mere vil komme i stand. Jeg har også opfattet den højtærede udenrigsministers udtalelser i den retning, at han mener, at hvis statscheferne igen skal mødes, må det ske på grundlag af en forberedelse gennem de mere

sædvanlige diplomatiske kanaler, hvis de overhovedet kommer til at mødes igen. Situationen er så forandret, at der nu allerede er forslag om, at intet topmøde skal afholdes, hvor ikke Kina er repræsenteret. Alene denne tanke er en fuldstændig ændring af situationen. Jeg ved heller ikke, om det ligger uden for mulighederne, at vi snart vil se et forslag om afholdelse af en fredskonference sammenkaldt af de kommunistiske stater til at afgøre Tysklands fremtid eller andre forslag med det formål at holde uroen, usikkerheden, levende og søge at splitte vesten.

Vi må ønske, at den klarhed, som nu er tilvejebragt, må medføre, at man fra vestens side gennemfører en analyse af hele situationen og bringer denne analyses resultater til demokratiernes kundskab verden over, og at man så bliver i stand til på basis heraf at tage initiativet og stiller sine egne forslag, således at det ikke altid skal være vesten, der skal tage stilling til, hvad østen foreslår. I denne analyse og denne opmarch, eller hvad man vil kalde det, må indbefattes en klar indre enighed om, hvad man i givet fald kan tilbyde Sovjetrusland for at nå et skridt videre på vej mod freden, og hvad man ikke under nogen omstændigheder kan acceptere.

Jeg tror også, det står klart, at uden en fuldstændig enighed i vesten vil vi blive udsat for meget store farer og vanskeligheder. Derigennem er det også blevet klart, at NATOs betydning for den vestlige politik virkeliggørelse er blevet åbenbar og styrket. Den højtærede udenrigsminister understregede også, at NATOs betydning på ingen måde er svækket, at Danmarks stilling stadig er i NATO. I denne situation er det, synes jeg, betryggende for vor stilling, at det nu endelig kan fastslås, at der i alle demokratiske partier i denne sal er fuldstændig enighed om, at Danmarks udenrigspolitik er en atlantisk politik, og at vort medlemskab af NATO medfører konsekvenser for forsvarspolitikken. Den højtærede udenrigsminister udtalte sig klart og utvetydigt herom, og denne udtalelse, bag hvilken alle regeringspartier står, fremhæver enigheden, ligesom den overenskomst om forsvaret, der nylig er afsluttet, også er et vidnesbyrd herom; både regeringserklæringen og forsvarsoverenskomsten ville